

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Αθήναι 5 Ιανουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΟΙ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΕΣ

οί Αθηναίοι καὶ οἱ Πειραιώτες ἀστυφύλακες, θὰ ξηραθοῦν ἂν τύχη καὶ διαβάσουν ὅσα εἰς ἄλλην στήλιν, ἀγαπῶδες συνεργάτης μας, ἀποκαλύπτει περὶ τῶν φρονημάτων τῶν ἡθοποιῶν τοῦ Β. Θεάτρου. Θὰ νομίσουν μάλιστα, πιθανὸν καὶ νὰ τὸ πιστεύουν, πῶς κάποιος φαρσέρ, γιὰ νὰ παίξῃ μαζί τους, παρέστησε τοὺς ἀστυφύλακας ὡς πρωταγωνιστοῦς καὶ δευτεραγωνιστοῦς καὶ τρίταγωνιστοῦς τοῦ Βασ. Θεάτρου, αἱ ὁποῖαι ὑποχρεοῦνται νὰ ντύνωνται καὶ νδύνονται, εἰς ὁρισμένα κατστήματα.

Ὁ ἐξωραϊσμὸς τῶν ἀστυφυλάκων καὶ ὁ ἐξωραϊσμὸς τῶν ἡθοποιῶν τοῦ Βασ. Θεάτρου οὐκ ἰσχυρὸν καταπληκτικῶς, ὡς Σιαμαῖοι ἀδελφοί. Τὰς ἰδίαις δὲ πιέσεις καὶ τὰς ἰδίαις ἀφαιμάξεις μὲ τοὺς ἡθοποιούς ὑπέστησαν καὶ οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ γιὰ νὰ ὑποκρίνωνται τὰ ὄργανα τῆς Δημοσίας τίξεως καὶ τὰ ἀξιοθρήνητα θύματα τοῦ πρῶτου κράτους καὶ τῶν λευκῶν χειροκτινῶν.

Ἐχουν καὶ αὐτοί, ὡς αἱ ἡθοποιοί, τὴν κ. Μπανιολὴ τῶν, μὲ τὴν ἐπουσιώδη διαφοράν ὅτι ἡ κ. Μπανιολὴ τῶν ἀστυφυλάκων εἶνε ἀρσενική καὶ ἔχει τὸ ἐργαστάσιόν της στὸν Πειραιᾶ.

ὑπεχρεώθησαν λοιπὸν οἱ Ἀστυφύλακες νὰ ντυθοῦν στὸν Πειραιᾶ καὶ νὰ παραγγεῖλουν τὰς στολὰς τῶν εἰς ὁρισμένον κατὰστημα, καὶ ἐπὶ πιστώσει πάντοτε, ὅχι τοῖς μετρητοῖς. Ἄν εὕρισκε κανεὶς πράγμα εὐθηνώτερον ἐδῶ, καὶ ἂν ἤθελε νὰ τὸ πληρώσῃ, ὅχι! Ἀπαγορεύεται ρητῶς! Πρέπει νὰ τὸ πάρῃ καὶ σὺ ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ τὸ πέρνουν καὶ οἱ ἄλλοι καὶ νὰ τὸ πάρῃ

Ὁ ποιητὴς τοῦ «Ὀνειροῦ φθινοπωρινῆς ἐσπερας»

βερεσέ! Γιὰ τὸ κράνος τὸ ἴδιο! Γιὰ τὰ παπούτσια τὸ ἴδιο! Καὶ βερεσέ πάντοτε!

Κι' ἀρχίζουν ἐπειτα αἱ μνηστῆραι κρατήσεις. Τόσα γιὰ τὴν στολὴν, τόσα γιὰ τὴν μανδύα, τόσα γιὰ τὰ παπούτσια, τόσα γιὰ τὸ κράνος καὶ τὰ ρέστα—ἂν ὑπάρχουν καὶ ρέστα— γιὰ νοῖκι, γιὰ φαῖ, γιὰ πλυστικά καὶ γιὰ χαρτζιλίκι.

Βλέπετε, ἡθοποιοὶ καὶ ἀστυφύλακες ὑποχρεοῦνται νὰ παίξουν τὸν ρόλον τοῦ ἀσυνέτου νεανίσκου ὁ ὁποῖος περνάει ὅλην τὴν ἐβδομάδα του μὲ ψωμοτύρι γιὰ νὰ ἐπιδειχθῇ στὴς πρώτες τοῦ Βασιλικοῦ μὲ καινούργιο λαιμοδέτη καὶ μὲ γάντι τῆς ὥρας.

Ἀστυφύλακες μὲ κράνη, μὲ ἄσπρα γάντια καὶ μὲ στολὰς καινούργιες, εἶνε ὥραϊο νὰ βλέπῃ κανένας. Ὅπως εἶν' ἐπίσης ὥραϊον νὰ βλέπῃ στὴν σκηνὴν ἐπάνω, καὶ τοῦ Β. Θεάτρου μάλιστα, ἡθοποιούς χωμένους στὸ βελούδο καὶ στὸ μετάξι. Ἀλλ' ἡ τσέπη—πᾶναθεμάτην!—ποῦ νὰ βασιτῇ ἡ τσέπη;

Καὶ ὅταν ὁ μὲν μισθὸς τῶν Ἀθηναίων Ἀστυφυλάκων δὲν ὑπολογίζεται εἰς στερελίνας, ὅπως ὁ μισθὸς τῶν Ἑγγέλων πόλιτμαν, αἱ δὲ κυρταῖ τοῦ Β. Θεάτρου δὲν ἀμείβονται μὲ μισθὸν τρίτης καὶ τετάρτης ἀκόμη τάξεως Εὐρωπαϊκῆς ἡθοποιού,

ἔχει ὁ καθένας τὸ δικαίωμα νὰ λέγῃ ὅτι ἡθοποιοὶ καὶ ἀστυφύλακες ὑποχρεοῦνται νὰ γαποῦν τὴν πολυτέλειαν, ἡ ὁποία ὅταν δὲν συντροφεύεται καὶ ἀπὸ τσέπην γεμάτην, συνειθίζεται νὰ λησμονῇ τὸ καθήκον καὶ νὰ τραβιέται μακριὰ ἀπὸ τὴν κ. Ἀξιοπρέπειαν.

ΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ

ὁ σπουδαιότερος ποῦ πρέπει νὰ πείσῃ τὸν κ. Δηλιγιάννη νὰ ἐπιμείνῃ στὸ μονοπώλιον τῶν διδασκτικῶν βιβλίων, εἶνε τὸ ὑπόμνημα τὸ ὅποιον τοῦ ἐπέδωκε προχθὲς ἡ ἐπιτροπὴ τῶν κ. κ. ἐκδρῶν.

Ζημιώνονται οἱ ἄνθρωποι, καθισταμένοι τοῦ μονωπωλίου. Αὐτὸ δὲν τὸ ἀρνείται κανεὶς. Ἀλλὰ ζημιώνεται καὶ τὸ Κράτος.

Τὸ λέγουν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀποδεικνύουν οἱ κ. κ. Ἐκδῶται. Διότι ἡ ἀπόδειξις εἶνε ὀλίγον δύσκολος, ἀφοῦ ὁ τρόμος ποῦ τοὺς κατέλαθεν ἐπὶ τῇ ἀπλῇ διχόσει ἰδρύσεως μονωπωλίου βιβλίων, εἶνε τρανωτάτη ἀπόδειξις ὅτι εἰ ἐξ ἐπαγγέλματος συγγραφεῖς καὶ ἐκδῶται διδασκτικῶν βιβλίων δὲν εἶνε τόσον μωροὶ ὥστε νὰ χάνουν τὸν πᾶρ τους γιὰ νὰ γεμίζουν τῆς σάκας τῶν μαθητῶν μὲ πικτωεῖς καὶ περιττὰ κατὰ τὸ πλεῖστον βιβλία.

Πιθανὸν τὸ Δημόσιον νὰ μὴ κερδίσῃ πολλά, ἀφοῦ θὰ περιορίσῃ—καθὼς λέγουν καὶ στὸ ὑπόμνημά τους—τὸν ἀριθμὸν τῶν διδασκτικῶν βιβλίων. Ἀλλ' αὐτὸ δὲ ζητοῦμεν καὶ «μεῖς. Νὰ μὴ κερδίσῃ πολλά τὸ Δημόσιον καὶ νὰ μὴ ληστεύωνται οἱ δυστυχεῖς γονεῖς.

Οἱ κ. κ. Ἐκδῶται δίδουν οἱ ἴδιοι τὸ σπουδαιότερον ἐπιχείρημα ὑπὲρ τοῦ μονωπωλίου μὲ τὸ ὑπόμνημά τους.

ΤΟ ΔΩΔΕΚΑΜΗΝΟΝ

τὸ ὅποιον ἐκόσμησε τοῦ προχθεςινοῦ φύλλου μας τὴν πρώτην σελίδα, ἤρρεσε πολλὴ, παραπλὴν, καὶ διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῶν θεμάτων του καὶ διὰ τὴν εὐσυνείδητον ἐκτέλεσίν του. Τὰ συγχαρητήρια τὰ ὁποῖα ἐδέχθημεν, τὰ μεταβιβάζομεν εἰς τὸν καλλιτέχνην συνεργάτην μας κ. Λουκᾶν Γεωργίου, εἰς τὸν ὅποιον καὶ ἀνέκουν, προσθέντες εἰς αὐτὰ καὶ τὰ ἰδικὰ μας θερμώτατα συγχαρητήρια, διότι κατ'ὀρθωσεν πρόγρηται διὰ τῶν ὁραίων ἐπικαίρων καὶ πρωτοτυπιῶν ἰδίως γελοιογραφιῶν του, νὰ παρουσιάσῃ εὐπροσώποτερον τὸν «Νουμᾶν» εἰς τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας του.

ΔΙΚΑΙΟΤΑΤΗ

ἡ ἀπονομή τῶν χαρίτων εἰς τοὺς καταδικούς οἱ ὅποιοι ἐχτίκισαν μέσα στὰς Ἑλληνικὰς φυλακάς. Τὸν κ. Ζυγομαχλὴν δὲν εἰμπορεῖ παρὰ νὰ τὸν συγχαρῇ κανεὶς γιὰ τὴν φιλόφρονον αὐτὴν πράξιν του.

Θὰ ἦτο ὅμως ἄξιος περισσοτέρων συγχαρητηρίων, εἴτε αὐτὸς, εἴτε ὁποιοσδήποτε ἄλλος ὑπουργὸς τῆς

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΠΙΦΥΛΛΙΣ

1

G. D' ANNUNZIO

ΟΝΕΙΡΟΝ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ
ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΠΟΙΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ

Διὰ τὴν ἀπὸ σκηνῆς διδασκτικὴν πρῶτην νὰ ζητηθῇ ἡ ἄδεια τῆς Διευθ. τοῦ «Νουμᾶ»

Πρόσωπα

Ἡ Δούκισσα χήρα Γραδενίγια.

Ἡ θαλαμηγός Πεντέλα.

Ἡ μάγισσα τῆς Σκλαβονιάς.

Οἱ κατάσκοποι.

Οἶκημα Ἐνετοῦ πατρικίου, παρὰ τὴν ὁχθὴν τοῦ Μπρέντα, δοθὲν ὡς κληρονομία παρ' ἐνὸς τῶν τελευταίων Δογῶν εἰς τὴν Γαληνοτάτην χήραν ἥτις διαμένει εἰς τὸ μέρος τοῦτο ὡσεὶ ἐξόριστος.—Ἡ φθινοπωρινὴ ἡμέρα πλησιάζει πρὸς τὴν δύσιν.—Διακρίνεται, λίαν σιμὰ, ἡ πτέρυξ τῆς ἐπαύλεως ἀρχιτεκτονικῆς κυκλοτερῆς μαρμαρίνης περιλαμβάνουσα κλίμακα, ὁμοίαν μὲ τὴν τοῦ Ἐνετικοῦ παλατιοῦ τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα Βοτολῶ.

Ἡ θαυμασία αὕτη ἐναέριος κλίμαξ στέφεται ἀπὸ μίαν στοάν (loggia), χρυπομένην ὑπὸ τοῦ καμπυλώματος τῆς

ἀψίδος, ὅποθεν διακρίνεται ὁ κήπος, ὁ ποταμὸς καὶ ὁ μακρυνὸς κάμπος.—Κάτω, πρὸ τῆς θύρας, εἶνε ἐν διάστημα ἐλευθέρων, εἶδος τι ἀσκεπὺς προδόμου, κοσμουμένου μὲ ἀγάλματα λυχνίας, διαδρόμων ἑδράνα, τάπητας καὶ χωρίζομενον ἀπὸ τοῦ κήπου διὰ κιγκλιδωμάτων ὑποστηριζόντων παραστάδας ὅπου εἶνε προσηλωμένοι μεγάλοι φανοὶ χρυσομένοι, οἵτινες εὕρισκοντο ποτὲ εἰς τὴν πρῶταν τῶν γαλερῶν.

Αἱ κιγκλίδες, ὁμοίαι μὲ τὰς περιβαλλούσας τοὺς τάφους τῶν Σκαλεγέρων ἐν Βερώνῃ, εἶνε ἐξεργασμένοι ὡς λεπτοὶ δικτυωτοὶ θώραξ, κομψαὶ ὡς ἐργόχειρα.

Διὰ μέσου αὐτῶν διακρίνεται ὁ ἀπέραντος κήπος ἡδονῆς καὶ μεγαλείου: παχεῖα μάζα ἀχρῶν φύλλων, ἀπανθισμένων ἀνθέων, καρπῶν ὑπερωρίμων, οἱ ὅποιοι κλίνουν πρὸς τὸν ποταμὸν μὲ τὴν ἐγκατάλειψιν πλάσματος ἡδονικοῦ καὶ κουρασμένου, γυρμένου πρὸς ἐν κάτοπτρον ὅπου παρατηρεῖ τὴν τελευταίαν λάμψιν τῆς γηραλέας καλλονῆς του.—Ὑπὸ τὸν λοξὸν ἥλιον, ἡ πορφύρα καὶ ὁ κρόκος τοῦ φθινοπώρου λαμβάνουν παρὰ ὅσον λάμψιν. Αἱ σκιαὶ φαίνονται σχεδὸν πυρρόχρους, καθὼς αἱ τῶν ἀντρων ὅπου πολὺ χρυσάφι ἔχει σωρευθῇ.

Παχέα σύννεφα, ἀκίνητα καὶ μαρμαίροντα, ὁμοία μὲ κατασκευάσματα ἐξ ἡλέκτρου, ἐπικρέμονται τῶν ἐκ ζυγίων δεινροστοχιῶν, τῶν ἐκ πευκῶν θάλων, τῶν ἐκ κυπαρίσσων τόξων. Παντοῦ ἐν τῇ σιγῇ ἔχει χυθῇ ἡ ἀγωνία τῆς προσδοκίας.

Ἡ δούκισσα χήρα Γραδενίγια εἶνε ὀρθία, μὲ τὴν ὄψιν πρὸς τὸ κιγκλίδωμα, ὅπου ἀνακατεύονται μὲ τὰ μαῦρα πλέγματα τὰ χλωμά καὶ κατὰφορτὰ ἀπὸ δακτυλίδια χέρια τῆς, ἐν τῇ μανιώδει ἀνυπομονῇ τῆς προσδοκίας. Ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ συσπωμένου τούτου σώματος, τὸ σιδηροῦν πλέγμα λυγίζεται καὶ ταλαντεύεται. Τότε ἡ Δούκισσα καλεῖ πρὸς

τὸν κήπον ἡ στάσις τῆς ὁμοιάζει μὲ στάσιν ζώου συλληφθέντος εἰς τὰ δίκτυα.

Γραδενίγια (μὲ βραχνὴν καὶ ἐξηγριωμένην φωνήν)

Λουκρητίξ! Ὁρδέλχ! Βερβάρχ! Κατερίνα! Νέρισσα!... Οὔτε μία δὲν ἐπιστρέφει, καμμία!... Λουκρητίξ! Κατερίνα!...

(Ἐν παροξυσμῷ ὀργῆς κινεῖ τὸ κιγκλίδωμα τὸ ὅποιον ταλαντεύεται καὶ τρίζει. Ἀσθμαίνουσα στρέφεται καὶ περιπατεῖ γύρω μὲ βλέμμα πλανώμενον. Ἀναμικτή, γίνεταί ἄκαμπτος, ὡσάν νὰ ἐπρόκειτο νὰ παραδοθῇ εἰς φρενητιῶδη σπασμὸν ἄλγους καὶ μανίας. Κάμνει βήματά τινα πρὸς τὸ ὑπόδαθρον μίξ Ἀφροδίτης ἐξ ὀρειγάλου σχεδὸν μαύρου, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ εὕρισκεται ἀργυροῦν κάτοπτρον, τὸ ὁποῖον αὕτη ἀρπάζει. Ἐπὶ τινος στιγμῆς παρατηρεῖ ἐν αὐτῇ τὴν εἰκόνα τῆς, κατόπιν τὸ ἀφήνει νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ τάπητος μὲ εἶδος τις φρίκης. Διευθύνεται πρὸς τὸ κιγκλίδωμα τῆς κλίμακος καὶ κράζει.)

Πεντέλα! Πεντέλα! Ποῦ εἶσαι; Τί βλέπεις; Ἀποκρίσου!

Πεντέλα (ἀπὸ τοῦ ὕψους χωρὶς νὰ φαίνεται.)

Μίαν λέμβον εἰς τὸν Βρένταν, σημαριοστολισμένην, γεμάτην ἀπὸ μουσικῶν... Ἡ λέμβος πλησιάζει... Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἐκεῖνη. Ἡ Γαληνοτής σας ἀκούει τὴν μουσικὴν; (διὰ μέσου τοῦ κήπου φθάνει ὡς κύματα μουσικῆ μεμακρυσμένη.—Διακοπὴ.) Ἄλλη μία λέμβος ἀκόμη... Ἄλλη μία!... Ἄλλη μία ἀκόμη! Τέσσαρες πέντε, ἐξ λέμβοι, σημαριοστόλιστοι ὅλοι, γεμάται

Δικαιοσύνης, που θά είχε το κουράγιο ν' ανοίξει ένα πρωτό δλας τὰς φυλακὰς τοῦ Κράτους καὶ νὰ πῇ στοὺς φυλακισμένους :

— Πηγαίνετε, χριστιανοί μου, ἀπὸ τὸ Κράτος δὲν ἔχει φυλακὰς τῆς ἀνθρωπιάς γιὰ νὰ σὲς φυλάξῃ ! Ὅταν στὴν θέσι τῶν μολυσμένων ἐστιῶν, ποὺ λειτουργοῦν σήμερ, ἰδρυσθὲν φυλακὰ καὶ ὅχι ἀνθρωποκτονεῖν, σὲς μ' ἐξέουσαν καὶ πάλιν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶνε ἀρετὴ καὶ μ' ἄλλον φιλόανθρωπος ἡ Κερκυραία, γιὰ τοὺς κατὰδικαζομένους εἰς θάνατον !...

ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΑΚΙ

ἀκόμη τῶν τελομένων ὑπὸ τῶν παρασκηνίων τοῦ Βαδ. Θεάτρου, μὲς ἀπεκάλυψεν ὁ φίλατος Διευθυντής τοῦ «Ν. Ἀστέρως» κ. Κακλαμάνος μὲ μίαν—μικροῦσαν τὸ δέμας, ἀλλὰ κρατερὰν μαχήτριαν καὶ πολλὰ φλουροῦσαν ἐν τῷ κενῷ τῶν γραμμῶν ἐπιστολῇν του, δημοσιευθεῖσαν στὴν προχθονίαν «Ἐστία».

Ἡ «Ἐστία» εἶχε γράφει ὅτι κάποιος ἔργον ἐτοιμάζει ὁ κ. Κακλαμάνος γιὰ τὸ Βαδ. Θεάτρον. Ἀμέσως δὲ τὴν ἐπομένην, ἀπεστάλη πρὸς τὴν «Ἐστία» ἡ ἐξῆς ἐπιστολὴ πρὸς δημοσίευσιν :

«Ἀγαπητὲ φίλε,

Ἡ πληροφορία τῆς «Ἐστίας» δὲν εἶνε ἀνακριδής. Ἐγγράφα πρᾶγματι ἕνα δρᾶμα. Ἀλλ' οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες μοῦ εἶνε πρόσωπα πολὺ ἀντιπαθῆ. Ἀμα ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸν φιλολογικὸν ὀρίζοντα τὸ διέκοψα, καὶ ἐξακολουθῶ ἀποκλειστικῶς, μαζὶ μὲ τοὺς ἀγαπητοὺς συναδέλφους, τὸ ἀτελείωτον ἐφημεριδογραφικὸν δρᾶμα.

2 Ἰανουαρίου 1903

ὁδὸς δὸς

Δ. Κακλαμάνος.

Τώρα πῶς ἐνεφανίσθησαν καὶ διατὶ ἐνεφανίσθησαν οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες στὸν φιλολογικὸν ὀρίζοντα, θὰ τὸ μάθετε στὸ προσεχὲς φύλλον τοῦ «Νουμά» ὅπου θὰ ἔχετε καὶ τὴν συνέχειαν τῶν παρασκηνίων τοῦ Βαδ. Θεάτρου.

ΕΠΙΤΥΧΗΣ

ὁ διορισμὸς τοῦ κ. Χ. Σοφικνοῦ ὡς Νομάρχου Εὐβοίας. Ἀρχαῖος, δικαστικὸς καὶ διοικητικὸς ὑπέλληλος, ἀκέραιος τὸν χαρακτῆρα καὶ μετρίχως τοὺς τρόπους, διεκρίθη πνυτοῦ ὅπου ἔως τώρα ὑπηρετήσε, κατὰρθεσε δὲ καὶ τὴν καθήκον του νὰ ἐκπληρῇ ὀφειστικῶς καὶ πρὸς ὅλων ν' ἀγαπᾶται.

Διὰ τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Σοφικνοῦ, ὁ ὁποῖος παρὰ τῶν φίλων του ἀποκαλεῖται Πανελλήνιος μ' ἀρμυρὰς, εἶνε κατενθουσιασμένος καὶ ὁ «Νουμάς» κατὰχρηστὶς ἔλλοτε παρ' αὐτοῦ εὐμενῶς εἰς τὴν ἀπειροπαλῆ ἡχοεῖαν τῶν ἀνεψιῶν του.

ΕΘΝΙΚΗ

ἡ ἀποστολὴ τοῦ κ. Ἀραμ, ἐθνικοπατῆρ. Ὅχι μόνον καλλιτεχνική. Ὁ καλλιτέχνης μὲς ἐνθουσιάζει ἀλλὰ καὶ ὁ πατριώτης μὲς συγκινεῖ. Διότι ὁ κ. Ἀραμ—τινός, ὁ ὁποῖος ὡς Ἀραμ κατέστησε γνωστὸν καὶ συμπαθὲς στὴν Εὐρώπην τὸ νεοελληνικὸν τραγοῦδι,

ἀπέκτησε δικαιώματα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μας, ἀπὸ ἡγωνίσθη μὲ τὸ πολυτιμὸν ἄλγος ποὺ τὸν ἐπιδόκειν ἡ φύσις, ν' ἀποδείξῃ στὸν κόσμον δι' ὑπάρχει μίαν Ἑλλάδα ζωντανή μὲ ποιήσαν καὶ μὲ τραγοῦδι δικό της, μὲ δικήν της ζωὴν, καὶ ὅχι μίαν ὁστεοθήκη προγονικῆς εὐκλείας, ὅπως τὴν φαντάζονται οἱ περισσώτεροι ξένοι.

Ὅπως ἐξυπηρετεῖ τὴν ἐθνικὴν ἰδέαν ὁ κ. Ἀραμ μὲ τὸ τραγοῦδι του, ὅπως τὴν ἐξυπηρετήσεν ἕνας Πανῶς μὲ τὴν σοφίαν του καὶ ὅπως θὰ τὴν ἐξυπηρετήσῃ αἰθιον μεθαύριον ἕνας ἄλλος ἐπιστήμων καὶ ἕνας καλλιτέχνης καὶ ἕνας οἰοσδήποτε πατριώτης, ἐργαζόμενος στὴν ξενιτειὰ καὶ διατρέπων στὸν κύκλον τῆς ἐργασίας του δὲν τὴν ἐξυπηρετήσαν καὶ δὲν θὰ τὴν ἐξυπηρετήσουν ἐπακόσιοι παπαροδελᾶδες βουλευταὶ καὶ χίλιοι μικροσυμφοροτολόγοι πρόξενoi.

Δὲν εἶνε ἀπαραίτητον νὰ σκοτώνεσαι μόνον γιὰ τὴν πατρίδα σου ἢ νὰ φωνάζῃς κάθε ὥρα καὶ σιγμὴ πῶς γιὰ τὴν Μεγάλῃ Ἰδέᾳ τὰ θυσιάζῃς ὅλα. Ἦμπορεῖς ἀξίολογα νὰ κοιτάζῃς τὴν δουλειὰ σου, ν' ἀφαισίωνεσαι σ' αὐτὴν, κ' ἐν τούτοις νὰ εἶσαι καὶ μεγάλος πατριώτης.

Μόνον ποῦ ἔλεγαν οἱ Εὐρωπαῖοι γιὰ τὸν ἀειμνηστον Πανᾶν: — «Εἶνε Ἕλληρ !» μὲς ἦτο ἀρετὸν. Ὅπως μὲς εἶνε ἀρετὸν ποῦ λέγουν τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸν κ. Ἀραμ, διὰν φεύγουν καταμαγεμένοι ἀπὸ τὰς συναυλίας του, μὲ τὴν πεποϊθῆσιν πλέον ριζωμένην στὴν ψυχὴν τοὺς πῶς ὅπὸ τὰ ἐρεῖπια τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδος ὑπάρχει καὶ μίαν ἄλλη μικρὴ ἀλλὰ ζωντανή Ἑλλάδα.

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ἢμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ πλέον ἰδική μας. ἀπὸ μὲς τὴν παρεχώρησαν τρεῖς μεγάλοι Δυνάμεις : Ὁ Μαξ Νορντάν, ὁ Γαλάτης τῶν Παρισίων καὶ ὁ πᾶτερ Γωάννης τῆς Κρονστάνδης.

Οἱ Βούλγαροι τέτοιον ἡγεμονικώτατον μπουναμὲ τῆς Πρωτοχρονιάς δὲν ἔλαβαν καὶ γι' αὐτὸ ἐξακολουθοῦν μὲ πρᾶγματα, κ' ὅχι μὲ ἄρθρα καὶ μὲ λόγια, νὰ ἐργάζωνται πρὸς κατάκτησιν τῆς πατρίδος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Πόσον εὐτυχέστεροι ποῦ εἴμεθα ἐμεῖς οἱ Ἑλληνες !

ΕΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

τῆς παραμονῆς, διαδραματισθὲν στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ πανζουρλισμοῦ, δὲν πρέπει νὰ περάσῃ ἄσπορ-λίστοτον.

Ἐνας κύριος συνώδευε τὴν κόρη του, μερικοὶ δὲ νέοι ποῦ τοὺς παρῆλθον, περιέλουσαν πατέρα καὶ κόρην μὲ κομψοῖ.

—Μ' ἀφάνετε ἡσυρον, ἐφώναζεν ἐξαγριωμένος ὁ κύριος, ἢ θέλετε κανένα χαστούκι ;

Οἱ νέοι τοῦ ἀπήντησαν λογικώτατα :

—Ἡ ἡμέρα τέτοια εἶνε σήμερ ! Ἄν δὲν σὲς ἀρέσῃ, δὲν ἔπρεπε νάρθῃς ἐδῶ μὲ τὴν κόρην σας !

Ὁ κύριος δὲν εὐρίσκετο ἐπαρκῆ τὴν ἀπάντησιν καὶ ἄρξισε στὰ χαστούκια τοὺς νέους.

Εὐτυχῶς ὁ κ. Τημελὴς ἐσιώπησε. Δὲν τὸ εἶχε γιὰ τίποτε νὰ ἀλλάξῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὸν κ. Χαστουκίδην καὶ νὰ

πρσινισμέν... Τὰ βλέφαρά μου λυθώνουν τὰ μάτια μου ὅταν τὰ κλειῶ. Κιὼ ἀκόμη ἔως μέσα στὰ κόκκαλα. Αἱ παλάμαι μου χώνονται μέσα στὸ βελούδιον τῶν κροτάφων μου. Ὅταν ὁμιλῶ, δὲν ἀκούω οὔτε τὰ ἴδια μου λόγια κ' δὲν ἀκούω παρὰ τὸν πλῆκτον τῶν καρπῶν μου, τὸν κύκλον τῆς καρδιᾶς μου τῆς ἀρρωστής. Διψῶ, πάντοτε διψῶ. Κιὼ κάθε ῥόφημα ἀνὰ μὲς μου τὴν ζέσιν τὰύτην, σὴν νὰ ἔχυνε το λάδι ἐπάνω στὴ φλόγα. Ὅταν βυθίζω τὰ χεῖρά μου εἰς τὰς κρήνας δὲν ἀνκαυφίζομαι ἄλλ' ὅλη ἡ σάρκα μου τρέμει σὴν τὸ νερό. Ἀπὸ τὸ κεφάλι ἔως τὰ πόδια τὸ σῶμα μου τήκεται καὶ δὲν ἔχω πλεῖα ἄλλο αἶμα παρὰ ἐκεῖνο ποῦ ἀνκαυτεύεται μὲ τὰ δάκρυά μου....

Πεντέλα.

Ἰησοῦ Χριστέ, σῶσε τὴν ἀπὸ τὸ κακὸν αὐτό !

Γραδενίνα.

Πρέπει νὰ πεθῶ ! Πρέπει νὰ πεθῶν !... Ἀλλὰ νὰ τὸν ἰδῶ μὲ φορὰ ἀκόμη, μὲν μόνον φορὰ ! Ὅχι, ὅταν τὰ χεῖρά μου τὸν κρῶ οὐσαν ποτὲ δὲν τὸν παρετήρησα ἀτενῶς... Ἐξηφανίσθη ἀπὸ μπροστά μου... Μοῦ ἐσέβη ἀκόμη καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ προσώπου του.

Τὸ πρόσωπον αὐτό, ἡ ὄψις μου ζαλίζεται ἔταν θέλω νὰ τὸ ἐπαινῶ ἐν τῇ ψυχῇ μου, ὅλα μέσος εἰς τὴν ψυχὴν μου συγχίζονται καὶ καταστρέφονται καὶ θῶς μέσος εἰς λίμνην φωτιᾶς, ὅλα λυμδάνουν τὸ ἴδιον

ΔΟΥΛΟΥΤΑΒΝΙΟΙ ΕΠΙΧΟΙ

ΑΜΑΡΤΩΛΗ

Διὰ δαίναι, ὦ Ἰσκιε τῆς Ζωῆς, κ' ἐν ἀστροῖς ἀπ' τὰ οὐράνια Δείκναι τὸ δρόμο σου ὅτὸ φῶς τῶν ῥόδων καὶ τῶν κρίνων, Ἐκεῖ φεγγάρι ὀλόγιον ποῦ πλέκει ὀχνὰ στεφάνια Μὲ τὰ χλωμά τὰ δειλινὰ ὅτὸ κύμα τῶν ἀκτίνων...

Κ' ἡ ταξιδιάρικη πηγὴ, πρώτη ἀδελφὴ τῶν θρήνων, Μὲδ' ἀπ' τὸ συγνεφάκι τῆς ποτίζει τὰ ξιζάνια Μακρὰ ἀπὸ δὲ νὰ μαραθοῦν οἱ κλώνοι μόνον ἐκείνων Τῶν λουλουδιῶν, ποῦ ἐσκόρπισες μὲ δίκαιη περὶ φάνεια...

Καὶ οἱ νυμφαῖες τῶν λιμνῶν μὲ τοῦ ὄχλου τὰ καλάρια Κ' ὅσες δαφνοῦλες θρέφουνε τὰ στέρεα ποτάμια Γιὰ θένα, ὦ Ἰσκιε τῆς Ζωῆς, τὰ φύλλα τοὺς ὑψαίνον...

Γιὰ δὲ ὅλα λουλουδιζοῦνε κ' ἀνιάντα ὅλα τόρα Τὸ δρόμο σου ἀνθοστρώνουνε καὶ πλεῖστερ' ὠμορφαίνουν Τὰ γύριστα ταξιδιὰ σου ὅτῃς Ὀμορφιάς τὴν χώρα !

Στίχοι

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

μὲς πείθῃ δι' ἐνγλωττίων ἐπιχειρημάτων, ὅτι τόσον ἐξηγρηκώ-θημεν ὥστε δὲν ἔχει κανένας τὸ δικαίωμα πρὸς νὰ πέσῃ τὴν κόρην του ἢ τὴν γυναικὰ του καὶ νὰ πηγαίῃ στὸν χαρτοπόλεμον, χωρὶς νὰ διατρέχῃ τὸν κίνδυνον νὰ δεγθῇ κατὰμου-τρα καμμιὰ φουχὰ χαρτίων ἀπὸ τοὺς θρασεῖς νεανίσκους !...

ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΙΔΗΣΙΣ

ἢ ὅποια εὐχόμεθα ν' ἀποδείξῃ ἀληθῆς. Ὁ κ. Δη-λιγιάννης, λέγουν, σκέπτεται νὰ καταργήσῃ, οἰκο-νομίας ἔνεκεν, μερικά Γυμνάσια καὶ Σχολαρχεῖα, «διὰ ν' ἀναγκασθοῦν οἱ φοιτῶντες εἰς αὐτὰ νὰ τραποῦν εἰς πρακτικὰς ἐπιστήμας».

Ἄν καταργούσε ἀκόμη περισσώτερα κ' ἐν ἡ οἰκονομικὴ του ψαλίδι ἐψαλίδιζε καὶ μερικά ἄλλα ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα, ὀνώτερα τῶν Γυμν. ζῶν καὶ τῶν Σχολαρχείων, θὰ ἐξηγνίζοντο κάπως αἱ στανίδες ποῦ τὸν μετεκρέμιτα στὴν ἐξουσίαν καὶ θὰ μετεμορφούντο εἰς τίμια καὶ ὑπεράγια ξύλα.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΣΑΣ

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΤΕΡΑ

ΤΑ ΕΥΘΕΝΟΤΕΡΑ

ὦ Ἀποθέες, ΤΑ ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΤΕΡΑ

ΚΑΠΕΛΛΑ

ΕΙΣ ΤΟΥ Γ. ΒΛΑΝΤΗ

12—Ὁδὸς Εὐαγγελιστορίας—12

μουσικούς... Κατέρχονται εἰς τὸ ρεῖθρον. Ὅλος ὁ ποταμὸς μετεβλήθη εἰς χρυσάφι. Ἡ ἑορτὴ ἀρχίζει. Μία λέμβος ἔχει ὅλας τὰς σημαίας ἐρυθρὰς : Ἀπειροὶ φλόγες... Ἐκείνη εἶνε ! (Ἡ Γραδενίνα κάμνει ὁρμητικὴν κίνησιν ὅπως ὁρμητὴ πρὸς τὴν κλίμακα.) Ὅχι, δὲν εἶνε ἐκείνη ὁ Λέων μὲ τὸ Ἀνθός : Σοφάνζος !

Ἡ Γραδενίνα, ἀνίκανος νὰ ὑπομείνῃ πλεόν ἐπὶ μακρὸν τὴν ἡγωνίαν τῆς κλονίζεται καὶ καλύπτεται ἀπὸ θανάσιμον ὀργήν.

Γραδενίνα.

Κατέβα, Πεντέλα. Ἐλκ, ἔλκ νὰ μὲ βοηθήσῃς ! Πεθάνω !... Ἡ καρδιά μου... ἡ καρδιά μου... ραγί-ζεται, ἡ καρδιά μου !

Ἄκουσθ' αὖτε εἰς τὴν φλὴν τῆς θύρας πιάζει τὸ σπῆθος τῆς μὲ τὰς δυο χεῖράς της. Ἀπὸ μακρὰ φθάνει ἡ μουσικὴ τῶν ἐπιβυθισμένων. Ἀπὸ τὸ κινεῖσθαι τῆς κλίμακος φαίνεται κατερχομένη ἡ θαλαμηπόλος, τῆς ὁποίας ἡ ἐσθὴς ταρσσομένη ἀπὸ τὸ γοργὸν πρὸς τὸν περιβάλλει τὸ πρόσωπον ὡσὰν διὰ παλμοῦ περὶ γων. Ἡ Πεντέλα σπεύδει εἰς βοήθειαν τῆς πεθλημένης καὶ τὴν ὑποβάπτει μετὰ τῶν βραχιόνων της.

Πεντέλα.

Ἄ ! Ἰησοῦ Χριστέ, σῶσε τὴν ἀπὸ τὸ κακὸν αὐτό !

Γραδενίνα. (ἐν ἑσθῇ).

Ἄκουε, ἀισθάνεσαι τὴν ἀναισθησίαν μου ; Εἶναι σὴν νὰ πεθάνω φαρμακωμένη. Τὰ χεῖρά μου — ἀλήθειαν ; — δὲν ἔχουν πλεῖα χῶμα. Τὰ μάγουλά μου εἶνε

χρῶμα, κηλὶς ἐκεῖνοι ποῦ κλόνονται εἰς τὰ καμίνια, κηλὶς οἱ ἀκαρτωταὶ εἰς τὸν Ἄδην... Ἄ ! Πεντέλα, Πεντέλα ! Προτοῦ μὲ πᾶρῃ ὁ Χάρος κάμε νὰ μωρέσω νὰ τὸν ἐκκλῶ, κάμε νὰ τὸν ἐγγίσω, νὰ τὸν ἐρωτήσω ἂν ἴσως ποτὲ μὲ ἡγάγητε, ἂν ἴσως ἀπῆλθε τὸ μάγουλό του ἐπὶ τὴν καρδιά μου... Πήγαινε, πήγαινε, πήγαινε, σὲ πρὸς κηλὶ ! Πές του ὅτι πεθάνω, ὅτι θέλω νὰ πεθάνω γιὰ νὰ τὸν κάμω εὐτυχῇ, ὅτι ποτὲ πλεῖα δὲν θὰ ζῆκνοῦν τὰ μάτια ἂν ἴσως ἔλθῃ νὰ μοῦ τὰ κλείσῃ μὲ τὰ δάκρυά του, ὅτι δὲν θὰ ζῆκνοῦν κηλὶς ἂν ἴσως, ἀπὸ ζῆλτος τῶν πόδια του, μὲ σκεπάζῃ μὲ χῶμα... Πήγαινε, πήγαινε, καὶ πές του ὅλα αὐτὰ, σὲ ἐξορκίζω ! Κάμε νὰ τὸν ἐκκλῶ καὶ ἔπειτα ζήτητέ μου ὅτι θέλεις : ὅτι ζήτητῆς θὰ ἦνε δικό σου ὅτ' σοῦ δώσω ὅτι ἔχω : τὰ χρυσάρια μου, τὰ διαμνητικά μου, ὅλα τὰ γυναικῆ μου, τὰ τρίχαπτά μου, τὸ πλάτι μου τοῦ Ἁγίου Λουκά, τὰ σπῆτια μου στὸ Ριζάλτο, τὰ κτήματά μου τῆς Βιλεμπόνας... Ὅλα... ὅτ' σοῦ τὰ δώσω ὅλα, ἂν τὸν ἀνγκάσῃς νὰ ἔλθῃ. Πήγαινε ! Πήγαινε !

Πεντέλα.

Ὅτ' πάω, ὅτ' πάω... ὅτ' τὰ κάμω ὅλα... Ἄ Χριστέ μου ! σῶτέ τὴν ! Σῶτέ τὴν, Χριστέ μου, ἀπὸ τὸ κακὸν αὐτό !

Γραδενίνα.

Ποῦ μπορεῖ νὰ εἶνε ; Μὲ τὴν ἐταίρην ; Μήπως

ΑΠΟ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

Η ΖΑΦΕΙΡΟΥΛΑ

— Άιντε, ρε Τσιριμπιριμπή, κι' ες πεθάνουμ' ε-
μείς που δέ μ'ε αγαπάνε τὰ κορίτσια.

Κι' ο Γιάννης ο Χαλιμάς, ο επιλεγόμενος Τσιριμπιριμπής, γιατί πρώτος αὐτὸς ἔφερε τὸ τραγοῦδι στὴ γειτονιά τῆς Ἀγιά Σωτήρας, ἐπιστρέφων εἰς τὴν παρέα του, τὴν ὁποῖαν ἄρρησε πρὸς στιγμὴν γιὰ νὰ συνοδεύσῃ ὡς τὴ γωνία τῆς Ζαφειρούλας, τὸ ροδοκόκκινο δουλικὸ τοῦ κυρ Ζουρίδη, ποῦχε δυὸ λογάκια νὰ τοῦ πῇ, ἐπλησίον τὸς φίλους του στρίβων τὸ μουστάκι.

— Τὶ νὰ κάμῃς, ἀδερφάκι. Ὡμορφὰ παιδιὰ, βλέ-
πεις κι' ἀπὸ τζάκι κρκατᾶμε! Ὅπου κι' ἂν περάσουμε
φουρνέλλο σκάει!

— Ἄς εἶνε, βλάμη, καὶ ψιψυρίζεται καὶ γιὰ
σένε.

— Σὲν τί, ρε Μῆτρο!

— Ξέρω κι' ἐγὼ, βλαμάκι; Λένε πὼς τρῶς τὴ
χυλόπητα μὲ διπλὸ κουτάλι. Θὰ φτηνήνουν τὰ ξύλα
σὲν νὰ λέμε τούτη τὴ χρονιά.

*

Ὁ Τσιριμπιριμπής τὸ κατὰπτε καὶ γύρισε τὴν κου-
δέντα. Ἦταν κάμποσες ἡμέρες ποῦχαν μὴ ψῆλοι
στ' αὐτιά του.

Κι' ἄλλοι τοῦ τᾶπαν ἀπόξω ἀπόξω.

— Κῦτταξε, ρε Τσιριμπιριμπή, γιατί μοῦ φαί-
νται πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ καίγεται ἐρήμως!

— Τὸ νοῦ σου, Τσιριμπιριμπή, γιατί τὴν τρῶς
τριτοπροσώπως!

Ὅλ' αὐτὰ χάλασαν τοῦ φτωχοῦ τοῦ Γιάννη τὴν
ἡσυχίαν κι' ἄρχισε νὰ ὑποπτεύεται τὴ Ζαφειρούλα
του. Εἶχε κι' ὁ ἴδιος σημάδια χειροπιαστά. Ἐνὰ
βράδυ τὴν εἶδε κεφάλι μὲ κεφάλι νὰ γλυκοκουβε-
νιάζῃ μ' ἕναν ἀστρουόλακκα, κι' ἐν' ἀπόγευμα στὸ
Ζάππειο τὴν βρῆκε μ' ἕνα νούτη.

— Ἦ! διάβολο! ἐσκέφθη. Μπᾶς καὶ μοῦ τὴν τρα-
βάει καὶ κατὰ ξηρὰς καὶ κατὰ θάλασσαν! ..

*

Ὁ Τσιριμπιριμπής ἀποφάσισε νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴν
ὕποθεσιν.

Δὲν ἤθελε νὰ ζηγηθῇ μονάχος γιατί, ποῦ ξέρει κα-
νείς, βροίσκεται σὲ θέσιν νὰ βιοπραγήσῃ μὲ μιὰ γυ-
ναίκα. Βγάινει ἀπάνω στὸ θυμὸ σου τὴν ἰσόβια καὶ
στῆς Ἄρτας τὸν ἀνήφορο.

Προτίμησε νὰ τῆς μνηύσῃ μ' ἕνα λουστρό.

— Νὰ πᾶς, ρε, νὰ τσῆ πῆς ἀφοῦ ξέρει πὼς ἐν-
διαφέρουμαι νὰ μοῦ ξεσκεπάσῃ ἀναφαντὸν τὸ αἰ-
στημά της γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε ἀναγούλες.

Ἡ Ζαφειρούλα τὸν γούσταρε πολὺ τὸν Τσιριμπι-
ριμπή. Ἀσχηκὸ παιδί. Μὰ ἔλα, ποῦ δὲν μπορεῖ
κανεὶς νὰ περάσῃ χωρὶς μπαχαρικό!

Τοῦ πρᾶγγελε λοιπὸν μὲ τὸ λουστρό νὰ κάνη
τὴ δουλειά του καὶ νὰ μὴν ἀκούει λόγια.

Ὁ Τσιριμπιριμπής ὅμως δὲν ἔμεινε καθόλου εὐχα-
ριστήμενος.

— Δὲν χορταίνω γὼ μὲ τέτοιους ντολμάδες! ..

Κι' ἐκράτησε τὴ θέσιν του. Μὰ ἔλα ποῦ κάθε μιὰ
καὶ τόσο ξεφύτρωναν οἱ καψωμένοι σὰν τὸ σινιπό-
σπορο!

Δὲν βᾶστηξε στὸ τέλος. Πέρασε ἕνα βράδυ ἀπὸ
τὴν πόρτα της. Ἐκείνη ἄρχισε νὰ τὸν φωνάζῃ.

— Ψῖτ! Ψῖτ!

Ὁ Τσιριμπιριμπής κοντοστάθηκε. Μὰ τὸ φιλότιμο
τὸν κένταγε σὰν ἀλογόμυγα.

— Ἄιντε ρε, τῆς εἶπε. Κρκατᾶ ἔχεις σὺ ἢ μπου-
γαδοκόφινο;

ΣΑΜΠΡΟΛ

ΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΗΜΕΡΟΥ

Διὰ Β. Διατάγματα δημοσιευθέντος εἰς τὴν ἐφημ.
τῆς Κυβερνήσεως διωρίσθησαν νομάρχαι εἰς τοὺς νο-
μοὺς 1) Ζακύνθου ὁ κ. Ἀγγ. Ψωρούλας ἀντὶ τοῦ κ. Μ.
Δάλλα ἀπολυθέντος, 2) Μαγνησίας ὁ κ. Δ. Οἰ-
κονόμου ἀντὶ τοῦ Ν. Λουριώτου, μετατιθεμένου εἰς
τὸν νομὸν Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, ἀντὶ τοῦ κ. Δ.
Μεσσηνίτη, ἀπολυθέντος, 3) Ἀχαΐας ὁ κ. Γ. Μπου-
κλάκος ἀντὶ τοῦ κ. Ἰω. Κονδᾶκη, ἀπολυθέντος, 4)
Κεφαλληνίας ὁ κ. Λεων. Δηλιγιάννης ἀντὶ τοῦ κ. Στ.
Βάρβογλη, μετατιθεμένου εἰς τὸν νομὸν Ἡλείας
ἀντὶ τοῦ Γ. Προβελεγγίου μετατιθεμένου εἰς τὸν
νομὸν Ακρίσης ἀντὶ τοῦ Α. Ἱερομνήμονος ἀπολυ-
θέντος, 5) Κερκύρας ὁ κ. Γ. Παγανέλης, 6) Κρ-
δίτης ὁ κ. Δημ. Πασχάλης, 7) Ἀρκαδίας ὁ κ. Κ.
Δούνης, 8) Ἀρτης ὁ κ. Μ. Ἀζάκης ἀντὶ τοῦ κ.

Ἰω. Σπανίδου ἀπολυθέντος, 9) Τριφυλίας ὁ κ. Α.
Γεωργόπουλος, 10) Τρικκάλων ὁ κ. Α. Ζαφειριάδης,
11) Ἀργολίδος ὁ κ. Νικ. Δρόσος καὶ 12) Εὐβοίας ὁ
κ. Χ. Σοφικάνος.

**

— Ἡ Ἀγγλίς ἐπιληφθεῖσα τῆς εὐκαιρίας μετὰ
τὴν ὑπὸ τῆς Πύλης δοθεῖσαν ἄδειαν διάπλου τῶν
Δαρδανελλίων εἰς τὰ Ρωσσικὰ ἀντιτορπιλικὰ, διε-
μαρτυρήθη διὰ διακοινώσεως κατὰ τῆς τοιαύτης πα-
ραβάσεως τῶν Συνθηκῶν ὑπὸ τῆς Πύλης, δηλοῦσα
ὅτι ἐπιφυλάσσεται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ προηγούμενον
τοῦτο ὅταν λάβῃ ἀνάγκην. Πιστεύεται ὅτι ἡ Ἀγ-
γλίς θὰ ζητήσῃ λίαν προσεχῶς καὶ ὑπὲρ ἐκυτῆς τοι-
αύτης ἄδειαν.

**

— Οἱ Κυβερνητικοὶ βουλευταὶ προσεκλήθησαν ἤδη
τηλεγραφικῶς καὶ ταχυδρομικῶς νὰ ἐπανέλθουν εἰς
τὰς Ἀθήνας διὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἐργασιῶν τῆς
Βουλῆς. Μεθ' ὅλην ὅμως τὴν σπουδὴν τῆς Κυβερνή-
σεως θεωρεῖται ἀδύνατον νὰ ἐπαναληφθῶσιν αἱ ἐργα-
σίαι τῆς Βουλῆς πρὸ τῆς 12 Ἰανουαρίου.

**

— Κατὰ τηλεγράφημα ἐπίσημον ἐκ Βουκουρεστίου
τὸ Πρωτοδικεῖον παρεδέχθη τὰς προτάσεις τῶν δικη-
γῶρων τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλομπίων διατάξαν νὰ
περιέλθῃ εἰς τὴν δικαστοχὴν αὐτῆς ἡ περιουσία
Ζάππα μέχρι ὁριστικῆς ἀποφάσεως.

**

— Ἡ Τουρκία φαίνεται εἰλικρινῶς διατεθειμένη
νὰ ἐφκρμόσῃ μεταρρυθμίσεις ἐν Μακεδονίᾳ οὐχὶ ὅμως
καὶ ἐπαρκεῖς διὰ τὴν διακανόνισιν τῶν σχέσεων με-
ταξὺ τῶν ἐτερογενῶν πληθυσμῶν τῆς ἐπαρχίας ταύ-
της ὅσον ἀφορᾷ τὰς συνεννοήσεις τῶν Δυνάμεων ἐπὶ
τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος καὶ τὸ ταξίδιον τοῦ
Λάμπροφ, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέπουν ἢ τὴν δι-
τήρησιν τῆς τάξεως ἐν Μακεδονίᾳ.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ὁδὸς Αι-
δίου 172

ΔΡΑΚΟΤ Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Παρά τὴν
Ε. Τράπεζ.

ΔΙ' ΑΙΘΟΥΣΑΣ, ΓΡΑΦΕΙΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΑΙ

ΔΙΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΒΙΒΛΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ-ΙΣΤΟΡΙΚΑ-ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟΝ-ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

ΤΟ ΕΝΘΥΜΗΜΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Λεύκωμα καλλιτεχνικώτατον ἐκ 15 χρωματιστῶν εἰκόνων ἀρχαίων μνημείων, αἱ ὁποῖαι ἐλ-
θοῦσαν ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἀληθὲς τῶν Ἀθηνῶν ἐνθύμημα

τὴν εἶδες τὴν Πικνέαν αὐτὴν;

Πεντέλα.

Ναί, τὴν εἶδκ.

Γραδενίγια.

Εἶνε λοιπὸν τόσον ὠραία;

Πεντέλα (διατάζουσα.)

Ὁχι, δὲν εἶνε ὠραία

Γραδενίγια.

Ἄ! μὴ μοῦ λές φέμματα! Πὼς θὰ μπορούσε νὰ
λκώσῃ ὅλους τοὺς ἀνδρὰς καὶ νὰ τοὺς κάνη σκλά-
ους της, ἂν δὲν ἦτο πολὺ ὠραία; Ὁχι, μὴ μοῦ λές
ἐμματα! (Ἡ θαλαμηπόλος σιωπᾷ. Ἡ Δόγισσα μένει
τιγμὴς τινας ἀπροσμένη. Ἀπὸ μακρὰν φθάνει ἡ μουσικὴ
ὡν λέμβων αἱ ὁποῖαι κατέρχονται τὸν Βορένταν). Ἀκοῦς;
ἰκοῦς; εἶνε ὁ θρίαμβός της, εἶνε ἡ βραδεὶς τοῦ θριάμ-
ου της. Φέρει μαζὺ της εἰς τὴν ὄχθην ὅλας τὰς
ιλᾶδας της. Καὶ ἐκεῖνος, τὴν συνοδεύει τάχως;
ἐς μου, ὑποθέτεις ὅτι τὴν συντροφεύει;

Πεντέλα (ἀθεδαί.)

Ἰσως δὲν εἶνε μαζὺ της... Ἰσως εἶνε εἰς τὴν
ἡραν...

Γραδενίγια.

ὦ! κανεὶς δὲν ξέρει τίποτε! Καὶ ὅλη ἡ χώρα
εἰς σπαρμένη ἀπὸ κατσακόπους μου! Γιατί δὲν ἐ-
ρισαν ἀκόμη; Πὼς βραδύνουν ἡ Λουκρητία, ἡ Βαρ-
ρα, ἡ Κικτερίνα, ἡ Ὁρσολα; Χωρὶς ἄλλο γελοῦν

κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα μὲ τοὺς ἀγαπητικούς των

Πεντέλα.

Ἰσως περιμένουν νὰ βραδυάσῃ

Γραδενίγια.

Καὶ ἡ Σκαλοῦνα; Θὰ μοῦ τὴν φέρουν τάχως προτοῦ
βραδυάσῃ; Πρέπει προτοῦ νυχτώτῃ ἡ μάγισσα νὰ
ἔχῃ τελειώσῃ τὴν γοητείαν της. Εἶμαι ἐτοιμοθάνα-
τη. Ἡ ὥρα αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία ὥρα τοῦ φωτός.
θὰ γεννηθῶν τ' ἀστέρι... (Ἡ θαλαμηπόλος ὅπως κατο-
πεύσῃ ἀναβαίνει ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κλίμακος). Ἄ!
τὸ γνωρίζω πολὺ καλᾶ, τὸ γνωρίζω ἐκεῖνο ποῦ κανεὶς
δὲν θέλει νὰ μοῦ πῇ. Ἐκείνη τὸν κρκατᾷ αἰχμάλωτον
εἰς τὴν λέμβον της, τὸν κρύπτει κάτω ἀπὸ τὰ προ-
σκέφαλά της... Ποῦ θὰ μπορούσε νὰ βρῇ ἕνα θῦμα
εὐχριστότερον; Εἶνε τυλιγμένος μέσα στὴν νεότητά
του ὥσταν καρπὸς μέσος σὲ ἡδονικὸν φλοῖον. Τὸ ἐρω-
τιάριον αἶμα πάλλεται καὶ φουσκώνει εἰς ὅλον τὸ
σῶμά του, ἔως τὴν ρίζαν τῶν ὀνύχων του, ὥσταν μέσος
σ' ἕνα ἄγριο θηρίο. Ἐνίοτε μοῦ ἐφαίνετο ὥσταν λεο-
πάρδαλις εὐλύγιστος καὶ δυνατὸς καὶ ὀλόκληρος κα-
τάστικτος ἀπὸ τὴν κρυὰδα τοῦ στόματός μου.

ὑπὸ τὴν θωπεῖαν τῶν δακτύλων του μοῦ ἐφαί-
νετο ὅτι αἱ φλέβες μου, καθὼς τὰ μαλλιά μου, ἔχω-
ρίζοντο μία-μία...

(Παραδίδεται εἰς τὴν ζωηρὰν τῆς ἐπιθυμίας καὶ κλίει

ὡσεὶ πρὸς ἕν σχῆμα τὸ ὅποιον τῆς ἐπλάσεν τὸ ἐσπερινὸν
παραλήρημα).

Ἄ! ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ γυναῖκα τὴν ὁποῖαν
θωπεύουν τὰ ἀπαλὰ σὰν ἄνθος χέρια σου, θὰ μείνω
πάντοτε ἐκείνη ποῦ ἔλαβε τὰ πρωτεῖα σ' ἐσέ. Ἐπάνω
σου ὅλα τὰ χεῖλη θ' ἀπιθωθῶν ἐπειτα ἀπὸ τὰ δικά
μου, ἐπειτα ἀπὸ τὰ δικά μου... Πρῶτῃ ἐγὼ ἐδοκί-
μασα τὸν ἐρωτὰ σου καὶ τὴν ρώμην σου, ὅποιαδή-
ποτε καὶ ἂν ἦνε ἡ δευτέρα, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶνε
ἡ τελευταία: ἡ πρώτη εἶμαι ἐγὼ, πάντοτε! Καὶ
τί μ' αὐτὸ ἂν ἐκείνη εἶνε πλέον ὠραία, ἂν εἶνε πλέον
ὠραία ἐκείνη; Ἡ πρώτη εἶμαι ἐγὼ, πάντοτε! Καὶ
ἂν εὐρίσκησ ἄλλα χεῖλη πλέον κόκκινα ἀπὸ τὰ δικά
μου, καὶ ἂν σὲ σφίγγουν χέρια πλέον εὐκίνητα καὶ
ἂν αἰσθάνεσαι σιμὰ εἰς τὸ αἶμα σου ἕνα ἄλλο αἶμα
χλιαρώτερον, ὦ! αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε, δὲν
εἶνε τίποτε! Ποτὲ κανένα πλᾶσμα δὲν θὰ σὲ ἀπο-
κτήτῃ καθὼς σὲ ἔλαβες ἐγὼ ποτὲ καμμίαν δὲν θὰ
σὲ αἰσθανθῇ νὰ τρέμῃς καθὼς σὲ ἡσθάνθη ἐγὼ.

Ἦσο ἕνα παιδί δειλὸ καὶ σιωπηλόν. Ἡ ὠχρότης
καὶ ἡ κοκκινάδα διεδέχοντο ἀλλήλους ἐπάνω εἰς τὸ
πρόσωπόν σου, καθὼς ὁ θάνατος καὶ ἡ ζωὴ, ὅταν σὲ
ἡτένιζαν, ὥσταν μ' ἕνα τῶν βλεφάρων μου κίνημα ἢ
καρδίαν μου νὰ σὲ ἐσκέπαζε μὲ τέφραν. Ἐφρικίας μὲ
τὴν ἐπιθυμίαν μου καὶ ἤρχετο σιμὰ μου μὲ βῆμα
λοζόν.

('Ακολουθεῖ)